

EL MANDU

DES LLOFRIU

—I doncs, maca, que no em vols acompanyar a sopar.
—Amb molt de gust; pero consti que avui, si després vols ostres, no comptis amb mi.

La Torre de Pisa

He tenido una pensada como un cuévano. Irme a Roma a ver como está eso de los griegos. De buena mañana he cogido el portante y como dicen que quien tiene lengua a Roma va, me he marchado a ver a Mussolini. A propósito: ¿sabéis qué vermouthe toman las rubias en Italia? ¿No? En todos los cafés lo dice bien claro: Aquí la Rosa. ¿Y por qué los de la «Gaceta de Cataluña» no pueden bailar? Porque se han quedado sin Pareja (José María). Contádselo a Mascias que se romperá de reír.

En Roma he hablado con un mussolinista que se dice Enrico Della Corta Pisa. Tiene una torre en los alrededores de Roma que hace más gozo que Ribé cuando va de gala. Me ha convidado a comer. Hijitos, ¿qué menú! Parecía hecho de cabeza y de nuevo para Carranza. Me han dado macarrones a la Barbará, tornillos a la patarrellada, que miedo (1) al horno, de postre quema y un cigarro como aquellos que fuma Pérez de Rozas, el gordo. Durante la comida, Pisa me ha dicho cosas sensacionales y morrocotudas. Que Mussolini es un pez que se trae el aceite y que así que acaben de fabricar una partida de camisas negras que les hacen en Tarrasa vendrán a España y se comerán los chicos crudos. Esconded a Minguella, a Arias, a la Cucafera, a Doménech, a Benigani y a Ferrando, que peligran. Las revelaciones que me ha hecho me las guardo porque me eructa y además no me mandáis dinero ni gomitas. Otros ya me hubieran hecho un homenaje. Sois unos sudados.

De sobre mesa le he hecho un chis-

(1) Suponemos que el torrefacto de Rufasta quiere decir «ca-pó». N. de la R.

te a don Enrico que cuando se lo he traducido y le he hecho cosquillas le ha hecho reír más que un artículo de Pich. ¿Cuándo están más contentos los mudos? Cuando se cambian la ropa interior, que se encuentran la muda encima de la cama.

¿Cuál es el hipo geométrico? El hipo-tenusa. ¿Y el juez más viejo de Barcelona, en qué se parece a un pelo blanco? En que es de-cano. ¿Y qué parecido tienen un cangrejo y una conductora? En que el cangrejo anda p'atras y la conductora anda pa transportar muebles.

¿Os habéis enterado de lo del Bar Canaletas? Esto me lo ha mandado Argensó, de «Las Noticias», un rato que le vagaba. ¿Vosotros en la higuera, eh? Pues, ahora os lo voy a explicar para que se lo contéis a Rocha y que hable en el Ayuntamiento. Vicente Pastor, el siniestro (no puede ser diestro, porque foreaba con la izquierda) quería comprar el Bar Canaletas y le quería poner Pastor Bar. Menos mal que no se han entendido con Sala en el precio, porque figúrense si p'astorbar no basta con las vallas del metropolitano. ¿No os reis? Lo diría Muñoz Seca y os haría mucha gracia. ¿Sabéis en qué se parece un señor que va a Rusia a comprar osos a los trajes que usan las señoras en verano? ¡En que va-por-osos!

¿En qué se parece un techo adornado al jazz band? En que es arte sonado. ¿Y qué os beberíais mejor: un europeo o un chino? El chino, porque es groc. Ahora diréis que del conflicto italo-griego no os digo nada. Comprad el Ciero y sabréis lo que pasa, ¡gamaruces!

RUFASTA

Notas de Sociedad

En los amplios y elegantes salones de la distinguida señora de Petit tuvo lugar anoche una fiesta en la que hicieron su entrada en el mundo las bellísimas y encantadoras jóvenes «La Paquets», «La Belluquets» y «La Petenera».

Se bailó por todo lo alto, se jugó a varios juegos inocentes, principalmente a los traba-lenguas y al final hubo cazalla y borregos.

Entre las distinguidas personalidades que asistieron a tan agradable fiesta vimos al «Guexo», «El Pinta», «El Cara Llarga», «El Llarga de Dits» (este

último recién llegado de sus posesiones de Santoña). Fué notada la ausencia de «El Chispa» por retenerle en aquellos momentos una ocupación importantísima, cual era hacer una cartera a un buen señor en la calle de Treinta.

Fiestas como estas debieran repetirse con frecuencia, pues no sólo contribuyen a realzar la fastuosidad de la señora Petit, sino que a nosotros nos proporciona el agradable esparcimiento de pasar una noche agradable sin puginar ni cinco.

EL FLORERO AUDAZ

Correspondencia particular de «El Día Bólico»

S. Alba. ¿Buscar una alianza con Acció Catalana? ¡Ni los miles!

Capitalista prudente. Si tiene usted miedo que los ladrones atraquen el Banco donde tiene los fondos, retírelos y gástelos en señoras. Es la mejor manera de que no se los roben.

Una inocente. Sí, niña. Su filosofía es profunda. De este mundo no se saca más que lo que se mete. No falla.

Curioso impertinente. Los serenos se diferencian de los fumadores en que aquéllos llevan pito y éstos pitillo.

Un ciudadano. Los nuevos tranvías del «Astillero» se han puesto en circulación a propuesta de la Junta de Damas porque antes si a una mujer le llamaban tranvía, la insultaban. ¡Como que significaba que por diez céntimos podía montarla cualquiera por delante y por detrás!

Una ama de casa. El chocolate de familias se parece a una tonelada en que ¡es-peso!

Un melancólico. ¿Quiere usted distraerse? Haga lo que hago yo cuando me siento neurasténico. Me voy al delta del Ebro y es aceite en una luz. Río por aquí, río por allá...

Una niña «chic» No, no vaya usted a vivir a la calle del Rech. ¿No ve usted que está llena de ordinarios?

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, pero, exigiu que signi l'il·lustrada per el gran OXYMEL. Val tres peles, pero fillets, es lo mellor de lo mellor. Per correu: 340. Comandes a la nostra Administració

Redacció i Administració : Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

LA BARCELONA QUE TREVALLA I JUGA

Sembla que a Barcelona hi ha una consigna en atribuir a n'en Pich tots els disbarats que a diari es pronuncien; però, l'altra tarda, en una tertúlia en sentírem un a un ex director de periòdic, que mereix ésser reproduït.

—Doncs, si, senyors, si. Vaig arribar tan malament del ventre que s'em va inflar, inflar, i els metges ja tenien por de què s'em declarés una... com s'ho varen fer anar? ah, si! Una *hipocondria*.

Vostès deuen conèixer, sense dubte, en B.ss.d., el tipus perfecte del *vieux marcheur*, que sembla arrencat d'una caricatura del «Fantasio». En B.ss.d. sortia l'altra tarda de Caçadors quan topà amb una xicoteta d'uns dotze anys escassos, de formes abultades i provocatives, que anava amb una capsa de capells a sota el braç.

—Va bé aquest nano!—va pensar. I sense esperar més, es posà al seu costat.

—Ets bonica per mossegar-te—li digué en B.ss.d. a l'orella—. Et daria una mossegada que no et faria gens de mal.

La nena es girà i amb l'aire més gran de picardia que es pot imaginar li digué:

—I ara, senyor! Quines coses de dir! Que no ho vetu que encara no sóc una menor?

A l'«Excelsior», centre refinat de noctambulisme, tres xicotes prenen l'aperitiu en companyia d'en G..ll.m Ll.br., un dels pocs *dandys* veritat que tenim a Barcelona.

—Doncs, si—deia en G..ll.m—. A mi en S.m. va jurar-me que quan l'Isabel va debutar a l'«Alcazar» era verge.

—Oh, bé! Verge!—respongué una de les noies—. Qui és que de joveneta no ho ha sigut, més o menys...

Per la Rambla un xicoïf a qui coneguérem astrós i miserable ens crida, sense dubte perquè remarquem el canvi de la seva indumentària. Du un trajo nou, porta un magnífic panamà, anells, sabates de catorze duros...

—I doncs, com ha sigut això?

—Si, mira, ara faig de *maquereau* legalitzat.

—???

—Si. M'he casat amb una dona de quartos...

Dijous a la tarda dues xicotetes que fan capses de cartró en una fàbrica del carrer d'Aragó van fer una escapada del taller, aprofitant que l'amo no hi era, i s'en anaren, recordant els temps d'infantesa, al Parc.

Passejaren llargament per l'Avinguda dels Tils, feren brometa amb uns nois que els hi

compraren caramels, i al final es deturaren a les gàvies dels ocells.

En una d'elles hi havia un ocellot molt estrany que els hi cridà extraordinàriament l'atenció. A damunt de la gàvia hi havia un cartell que deia: *Condor*.

—Ai, ai!—digué una d'elles—. Això és allò que diu que es posen els homes!

EL NOCTAMBUL INDISCRET

Consumatum est!

Plena d'emoció, la senyora Calamanda acabà de fer les darreres recomanacions a la seva filla, la xamosa Esperanceta, abans de sortir cap a la cerimònia nupcial, i finí dient-li:

—Sobretot, així que et llevis, demà al matí, posa'm un telefonema. No estaré tranquil·la fins que sàpiga que tot ha anat bé. Ai...!—i aquí féu un pregon sospir—. Jo que hauria volgut que no vos moguessiu de Barcelona fins demà passat o l'altre, per a poguer-te cuidar aquests dos primers dies i alleugerir-te el trasbals que et causarà aquesta sotregada! Mes, en fi, vosaltres dos vos heu empenyat en passar la nit de nuvis a Montserrat!

—No passis cap por, mamà—respongué la núvia—. En Ferran m'estima molt iestic segura que es comportarà amb tot el cuidado i amb tot el carinyo. I ara, mamà, fes-me un petó, que es el darrer petó que de soltera rebré dels teus llavis, mare meva.

Vingué la consegüent escena emocionant i la Esperanceta sortí cap a l'església on havia de rebre la benedicció nupcial, acompanyada del seu sèquit.

• • •

L'endemà a les onze arribà l'esperat telefonema. El marit de la senyora Calamanda era al despatx. Aquesta, impacient, l'obrí. Els seus ulls recorregueren àvidament el paperet groc. Només hi havien dos mots que la pobre senyora no entengué.

Tremolant de por, tement alguna inesperada desgràcia, la ansiosa mare va córrer cap a veure al seu espòs.

—Eduard!—li digué—. A la nena li ha passat alguna cosa. Aquest telefonema no l'entenc.

El marit, home de més catxassa, ajustà damunt del seu nas les seves ulleres d'or i esclatà a riure.

—No ha passat res, dona. Mira que diu: *Consumatum est*. No sabs llatí? Doncs, mira, és molt senzill, vol dir que tot està consumat. Res, dona, res, que tot ha anat bé i que d'aquí nou mesos, a la marxa que porten aquests xicots, ja serem avis.

La senyora Calamanda es tranquil·litjà, però al cap de dos dies, un altre telefonema tornà a despertar en ella els mateixos temors de la nit de nuvis.

Era al mig dia. Anaven a dinar quan trucà un botones de Telèfons.

—Ara sí que li ha passat alguna cosa a l'Esperanceta!—digué la mare tota esverada—. Mira que diu aquest paper, que no l'entenc pas. Oh! I diu una cosa semblant a l'altre *parte*.

El senyor Eduard l'agafà i la sorpresa el clavà a la cadira. Deia solament:

Consumatum oest.

—Ara sí que deu haver patit, pobre Esperanceta!—exclamà—. Tant com s'havia queixat de morenes, quan era soltera!

A. L. CAZAR

—I amb un xal et consideres pagada?

—Qué vols que et digui? És una "xaladura" meva.

Ella.—Tanegriament, es un espectacle meravellós subjuga el cor que aixeca el cor!
Ell.—Oh, el cor, el cor... segons on el tinguis el cor.

La palla i la viga

En Fermí és fadrí electricista i està empleat a una de les cases més importants de Barcelona. Com que és molt fi i ben educat, l'amo li encarrega tots els remendos dels pisos.

La paciència i el cuidado que posa en el treball fa que de seguida simpatitzi amb minyones, cambres i fins amb alguna que altra senyora. Això li val moltes conquestes i no hi ha quasi cap diumenge que no disposi d'una o altra femella per a portar cap aquella fonda famosa que porta el nom d'un general que humilià als moros, on els hi ensenya com es colloquen els enxufes.

Un dia va anar a un primer pis del carrer de Salmeron, on vivia una senyora, casada i sense fills i molt nandulandesca. En Fermí, a penes va examinar l'averia, digué que n'hi havia per uns dies i començà tot seguit a posar-se a fer feina.

La senyora es veu que en tenia poca de feina i que l'oficial electricista li devia ésser en extrem agradable, puig començà a donar-li conversa, que s'encaminà promptament per uns viaranys fortament alegres.

Què va passar després? Com que la senyora i en Fermí es tancaren a la cambra conjugal no podem dir-ho exactament; només sabem que

ella gemegava molt i ell suava com si l'enxuf vingués massa just.

L'escena es repetí l'endemà, i l'altre, i l'altre, perquè aquestes coses ja se sab que quan es proven un cop entren ganes de repetir. Mes al cap de set dies, i quan ja només en mancaven dos per a acabar la reparació que havia sigut encarregada a n'en Fermí, aquest es trobà sol amb la raspa, puig la senyora havia tingut de sortir precipitadament a veure a una amiga seva que havia caigut malalta.

Llavors, una idea maquiavèlica passà pel cervell d'en Fermí.

La raspeta era una noia d'uns setze anys, pageseta i amb un aire de candideça que encisava. Per què noprofitar aquella ocasió que pot ésser no se li presentaria més?

—Escolta, Laieta!—li digué—. Que no has tingut mai *novio*?

—Ai, ai, no, senyor!—féu aquesta amb tota ingenuïtat.

—No em diguis senyor, dona, no em diguis senyor!—féu en Fermí—. Escolta, maca, i no t'agradaria tenir-né?

--Ai, ai! Jo què sé!

—I que n'ets d'innocenta, Laieta. Vina, vina, que ets tan maca que abans d'anar-m'en vull fer-te un petó.

I els braços robustos d'en Fermí empresona-

—I si ara ens sorprenguéis un pagès dels de per aquí dalt?

—Si, mira, ens l'hauriem de fer a palletes.

ren el cos de la Laieta, qui anà deixar fent. En Fermí es deixà caure damunt d'una cadira, s'assentà, asseguré damunt les seves cames a la Laieta, i les seves mans recorregueren àvidament aquelles cuixes fortes, rotundes, fines com de satí, fins que els dits s'internaren en un bosc espès i inexplorat.

—Ai, ai!—digué la Laieta—. Què és això? Sento unes pessigolles totes estranyes... Ai, que em ve mareig...

En aquestes, la porta de l'habitació s'obrí violentament i la mestressa aparegué, restant clavada de sorpresa al veure aquella edificant escena.

—Surti d'aquí! Canalla! Pocavergonya! Aquí amb la meva minyona!

En Fermí no perdé l'aplom.

—Senyora!—li digué—. Sigui justa! Vostè veu la palla a l'ull de la seva minyona i fa vuit dies que jo li poso la viga al seu i encara no l'ha vist!

LLUCI FER MIN

Cantars

Una dona venent figues
un gran escàndol va armar
i un municipal va anar-hi
i el cistell li va abocar.
Totes les figues, al caure,
se li varen fer malbé
i només n'hi quedà una
aprop del cul... del pané.

Un fabricant de botons
tan baratet els donava,
que per deu o quinze cèntims
a tothom embotonava.
El donar-los tan barato
va causar moltes raons
i a les quatre o cinc setmanes
es quedà sense... botons.

—En una gran vaqueria
del carrer de l'Unió
tota la llet la venien
a vint cèntims el porró.
Una xicoteta va entrar-hi
per comprar-ne un pot ben ple,
però en lloc de llet de vaca
li van donar de vaquer.

XUPA-SIGA... RROS

ADAGI POPULAR

—Qui no s'aconsola
és perquè no vol.

VIDA (MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES)

... gant...
... paviolat.
... usar amb molt compte
... enredat.

Moralitat: { Si vols estar ben servit
ans de jeure, palpa el llit.

...
...
ni perfils encisadors,
que l'art fici i la dona
son reclams enganxats dors.

Si allò no es res!...

La senyora Florentina venia del Parc, portant de la mà al Rossendet, un nen de cinc anys, ros i bufó, que aquella tarda de dijous havia disfrutat d'allò més tirant llonguets a la Júlia, quan, al passar per l'Arc de Triomf, la criatura es fixà amb un pobre cavall enganxat a un carro

que, tot esperant el cop de xurriaca avisador de la represa del camí, devia entregar-se a eròtiques meditacions, perquè, pobret, quasi se sostenia amb cinc potes.

L'animalet semblava recrear-se fent anar, amb la regularitat d'un pèndol, la seva pota número cinc, lo que vist per en Rossendet el féu saltar de content.

—Mira, mamá, mira!—exclamà tot joiós—. Allà hi ha un altre elefant! eh! I com alça la trompa! Anem a tirar-li un llonguet.

La senyora Florentina, vermella com un pebrot, agafà de la mà a n'en Rossendet i, quasi a la força, l'estirà en direcció contrària a la de l'alborotat cavall.

—Anem, tonto, anem, que no és res allò.

En aquestes arribava el carreter, que al sentir lo que deia la bona senyora se la quedà mirant de fit a fit.

—Caratsus!—li digué—. Es a dir que allò no és res! Doncs digui que vostè deu necessitar una manguera de les bombes del Parc!

K. MELANDU

—Li agrada aquesta posició?

—Per darrera, si, ara, per davant t'hauries de moure un xic.

La vídua insaciable

Des de la mort del seu espòs, en Manel Bergaforta, donya Rosaura no havia pogut trobar ningú que omplenés a la seva satisfacció complerta el considerable buit que havia deixat el difunt.

I això que, des de llavors, donya Rosaura n'havia tastat de totes menes: jovincels quasi en estat de virginitat complerta, fadrins de vint anys plens de desig i de potència, solterons de trenta anys, d'aquells que són mestres en la difícil ciència d'aconterar a una femella exigent, mes res l'havia satisfet.

En aquestes, entrà a casa seva un criat nou. Tenia vint-i-cinc anys, era alt i robust, de pell morena i cabell negre com el sutge. Ben aviat a donya Rosaura li picà la curiositat de sapiguer quina potència i quina resistència tindria en les lluites amoroses aquell home. Tant, que al cap de vuit dies d'estar al seu servei, el criat, que es deia Mingo, fou admès a compartir el llit amb la seva mestressa.

De primer entuvi la cosa anà molt bé. Al pri-

mer, al segon, fins al tercer *round*, en Mingo es comportà com un valent. Mes, quan ja fou qüestió d'anar pel quart, l'home havé de demanar descans. Allò ja era massa!

Però donya Rosaura, al veure allò, donà mostres del més viu descontent. Aleshores, en Mingo tingué una idea genial. Agafà un paraigues que hi havia al costat de la capçalera del llit i amb el mànec reemplaçà la tasca del seu *nandu*, ja prou cansat de combatre.

A les primeres de canvi, donya Rosaura començà a sospirar profundament i a recargolar-se com una endimoniada. Allargà, àvida la seva mà cap an aquell instrument que tan feliç la feia i, en veure que allò no era el que ella es pensava, exclamà:

—Ai, ai! Què és això?

En Mingo, al veure's descobert, confessà:

—Un paraigues.

—Un paraigues? Ai, Mingo! Obre'l, obre'l!

CLA VELL

—Els meus pretendents sempre segueixen el mateix camí: el primer viatge, en auto i l'últim amb crosses.

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'ns envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NAN-DU. D'aquests contes en premiaré un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per gire postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

L'economia abans que tot

F EIA quatre mesos que en Prunés, el conegut comerciant d'elastics, havia retirat a la Camèlia, xicoteta capritxosa i malgastadora que tenia, com vulgarment es diu, les mans foradades.

Tots els beneficis que en Prunés treia del seu negoci se n'anaven en bibelots i joies que l'insaciable Camèlia comprava sense calcular, fins que arribà un moment que en Prunés no pogué resistir més aquell tren i tingué que posar-se seriós.

—Camèlia! Això no pot ésser. Tu t'has pensat que jo sóc un milionari i no sóc més que un comerciant que pot viure amb un cert luxe. Amb això, és qüestió de què frenis un xic aquesta marxa.

La xicoteta, quan sentí els mots d'en Prunés, s'enfustà de mala manera.

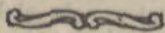
—Què t'has pensat que jo sóc una entretinguda de quaranta duros al mes? A mi em sobren amics, si vull, ho entens?

En Prunés volgué agafar-la pel bon costat.

—Però, dona, signes raonable! No veus que d'aquesta manera jo, per a tu sola, necessitaria tres sous?

—Tres sous?—preguntà la Camèlia—. No crec pas que mai t'hagi demanat més dels dos que tens, i això que no són gaire grossos!

R. OQUEROL

Les portes de la felicitat

E N Bartomeu estava boig de desesperació. Era la sexta vegada que es quedava sense xicoteta. Ja començava a ésser la riota del poble de Vila-grassa, on posseïa unas quantes terres que li deixaven una rendeta més que regular.

Figurint-se que en Bartomeu tenia la desgràcia de posseir el *nandu* més desenrotllat que s'hagi enlaira per aquells indrets. Com que la cosa era de do-

mini públic, així que les noies se n'enteraven, davant la perspectiva d'ésser obertes en canal la nit de nuvis, li donaven comiat sense més tardar.

Però vens aquí que en aquestes, arribà al poble la Sió de cal Pubill, una xicoteta que havia servit dos anys a Barcelona i que tornava amb un reoó guanyat a força d'escarraçar-se i de camelar als senyorets.

Quan en Bartomeu la vegé, tan revingudeta i castissa, pensà que no seria un mal partit. I, de bones a primeres, li demanà relacions, que la Sió acceptà sense fer-se pregar gaire. Tot anà d'allò més bé i al cap de mig any just es decidí la data del casament.

No cal dir amb quina impaciència esperà en Bartomeu, un cop celebrada la benedicció, el moment solemni de trobar-se sol amb la seva estimada Sió. Perquè cal dir que en Bartomeu, malgrat la enormitat de la seva... potència, no tenia res de *corrido*. Es clar que havia ajassat a les pallices aquella bona dotzena de frare de pagesetes, perquè això quin és el bon mossó que no ho ha fet? Però dels refinaments de ciutat no en coneixia ni el narro.

—Apa, Bartomeu!—li deien els amics—. Ara vindrà per fi l'hora ansiada d'obrir la porta de la felicitat!

Arribà, doncs, la nit de nuvis i en Bartomeu, ansiosament va estrènyer el cos de la que anava a ésser la seva dona. La Sió no hi posà compliments per a anar al *bulto*. Es despullà tranquilament mentre el noi, tot neguitós, es treia els pantalons. Quan es quedà en calçotets, mostrant per entremig del finestró aquell pengim penjant que n'havillava, la núvia es posà a riure.

—I ara! De què rius, Sió?

—De lo ridícols que esteu els homes en calçotets. Si et poguessis veure ara en un mirall, creu que riuries com jo mateixa.

La Sió havia quedat ja en camisa. Allavors en Bartomeu no pogué contenir més la seva impaciència. Agafà a la núvia, la portà triomfalment al llit, i l'enforcà sense previ avis. Aquell gegant que en Bartomeu duia entre les cames i que a moltes noies havia fet veure les estrelles, s'introduí fins a la socolada, sense que se sentís un ai! ni un gemec que no fos de plaer. I així fins a quatre vegades, després de lo qual el marit de la filla de cal Pubill es quedà profundament dormit.

Cap a quarts de quatre del matí, l'home es despertà i li entraren ganes de repetir, mes la Sió estava girada d'esquena dormint com un tronc. En Bartomeu la cridà:

—Sió! Sió! desperta't! girat! Tornem-hi, que no ha estat res!

I la Sió, carinyosament, però sense moure's de la posició en que estava, li agafà el *nandu*, que ja torna-

—Es inútil, no puc dar-li massatge per menys de cinc duros la visita.

—Doncs no ens entend-ém, perquè a n'el cine em surt mol més barato.

TAFANERIES DEL NANDU

Tarja que hem tingut a les mans, el nom de la qual correspon al d'un conegut comerciant de Gràcia:

FULANO DE TAL

No asiste a entierros, felicita onomásticos ni admite sablazos de ningún género.

Aquest senyor, per lo pràctic, mereixeria ésser nomenat fill adoptiu de la lluire Amèrica.

* * *

En una porteria de un dels carrers més cèntrics del Poble Nou hem vist el següent rètol:

«El porter te llet». Vol dir que en ven, eh?

* * *

En un mitin societatari que es celebrà no fa molt temps a Sabadell, un orador, volguent fer una frase, es guanyà la pitada més forta que s'ha sentit mai en aquella nandulandesca ciutat.

—Ha arribat el moment de definir posicions. Quan es planteja un conflicte d'ordre moral, quan el treballador demana un dret de llibertat, com és el control obrer, l'amo, el burgès reaccionari, ve i ens diu:

—Bé, i qui són vosaltres?—I nosaltres li responem molt dignament: —Nosaltres, nosaltres, home incomprensiu, som de ta raça, som...

La que es va armar va ésser de ca l'Ample!

* * *

A l'Albert Llanas un cert dia li encarregaren un treball.

—Quan voldrà cobrar-lo?—li preguntaren.

I en Llanas respongué:

—Home, si pot ésser, ahir.

* * *

En Coromines, el senyor Sebío, era l'home més contrari al mal gust que tenen alguns periodistes de retallar

notícies dels diaris de la nit per a estalviar-se la feina de redactar les edicions del matí.

Un dia entrà tot empipat a la redacció de *La Publicidad*.

—Això es a can seixanta! Només es fa que retallar. Avui mateix, venia distret, he sentit soroll d'estissores i m'he dit: Ja ets a la redacció! I m'he ficat a la barberia del costat!

T. A. FANER

SECCIÓ VERSÁTIL

No t'he oblidat, xaveia, puix ta imatge ha retingut ma pensa insistentment; mon cos recorda sempre ton contacte i la mèdula encara s'en ressent.

Es veritat, petita, que abusàvem dels plaers de l'amor ubriagadors i en tos braços de nina s'esgotaven les poques energies del meu cos.

Tan sols al recordar-te, nina hermosa, noto en mi gran frisança i malestar i sento entre mes cames que em fa nosa la grossor del meu nandú amb son brandar. Es precis eixa tarda, ma estimada, cercar un recó per fer una etzegallada.

K. MELANDU

—I li adverteixo que si no em paga el lloguer, tauré d'acudir a procediments de violència.

I per què violentar les coses? Si jo no em resisteixo pas!

Ara va bé!

Davant dels innumbrables imitadors dels dibuixos i fins falsificadors de la firma del gran **OXYMEL**, que d'un quant temps ençà vénen apareixent, plagis i falsificacions que demostren que l'**OXYMEL és el més gran dels dibuixants galants**, EL NANDU DE LLOFRIU està preparant-li un homenatge que vos en llepareu els dits. De moment podem avançar que l'homenatge consistirà en un número extraordinari dedicat al nostre gran director artístic, en el que hi aniran una profusió de dibuixos seus, capassos de fer la reputació d'un artista. Serà lo més gran que s'haurà fet en aquest gènere.

L'AS

Marqués del Duero i Borrell
Telèfon 4728 A.

GRANDIÓS ÈXIT DE
GRILL - ROOM - INFERNAL
MANOLITA COLLADO
ZOE - DORITA - DORITA - ZOE

POMPEYA

Tots els dies vodevil. Èxit de
Ideal Pastora - Francés - Ana de Lis

Monte-Carlo

Tots els dies
M. CASANOVAS - A. NAJERA

NOVELTY

60 Artistes - 50 Rumbistes
50 Tanguistes

ÈXIT CREIXENT DE

A. CLAVER - DIAVOLINA
★ **LOLA MONTIEL** ★

Vols curar-te la gonorrea aguda, la cristitis, la bleonorragia

?

Compra avui mateix les
CAPSULES

REX
SAS

De venda a tots els centres de específics i farmàcies

Maison Meublée

(Verdura)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Gran confort — Saletes de bany — Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(Verdura)

Plaça Santa Madrona, 6
Frente al Banc d'Espanya

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. **DE VENTA.** Segalá, Rambla de las Flores, 14.—Salus; Fontanella, 7.—Doctor Perelló, Rambla del Ceniro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La
Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

QUI bada ensopaga. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per **LA MUNDIAL** a comprar un salvavides per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'haigien ensopegat. Lavatges per a després del bany. Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

LUCHA ANTIVENÈREA

¡PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. **AL MEDIO MINUTO** todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chanero han muerto, quedando esterilizadas la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. **NO CONTIENE GRASA**, dejando un contacto agradable **NO MANCHA**. Una peseta tubo. Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. **PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia**

HAS PROVAT ELS

Pots curarte o alliviar-te desseguida les Cristitis, Ble-norràgia i Uretritis gonocócica

SELLOS UPINE?
SAS!

De venda a tots els centres d'específics i farmàcies

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. **MATALADILLAS** en polvo. Una caja, 50 céntimos.

1, San Román, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de fujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS BUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

— N... pot... G... massa en roba...
Després que vull fer-te quedar bé davant dels amics, encara et queixes!